

D.L.

Moody

*Pescar de oameni
pentru Hristos*

Janet & Geoff Benge

*D.L.
Moody*

*Pescar de oameni
pentru Hristos*

Traducere de Constantin Roman

Copyright © 2011 Geoff & Janet Benge
Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *D. L. Moody: Bringing Souls to Christ*, la YWAM Publishing, a ministry of Youth With A Mission, P.O. Box 55787, Seattle, WA 98155, SUA.
Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

D.L. Moody: Pescar de oameni pentru Hristos
de Janet și Geoff Benge

Copyright © 2026 Casa Cărții
OP 2, CP 30
410670, Oradea
Tel.: 0359 800 333; 0728 874 975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Benge, Janet

D.L. Moody : pescar de oameni pentru Hristos / Janet și
Geoff Benge ; trad. de Constantin Roman. - Oradea : Casa
Cărții, 2026

Conține bibliografie

ISBN 978-606-732-333-7

I. Benge, Geoff

II. Roman, Constantin (trad.)

2

929

Traducerea: Constantin Roman

Editarea: Mirela Ștefan

Tehnoredactarea și coperta: Roxana Bochiș

Imaginea de pe copertă aparține YWAM Publishing și este folosită
cu permisiune.

Tipar executat de

**BOOK
EXPERT**
Powered by METROPOLIS

www.book-expert.ro

Cuprins

1. Cine ar fi crezut?	7
2. Northfield	9
3. „Șansa mea se află dincolo de aceste dealuri”	17
4. O nouă viață în Boston	25
5. Chicago	33
6. O școală duminicală în creștere	43
7. Un nor de război	55
8. „Moody cel nebun”	67
9. Anglia	79
10. Un tovarăș de slujire	89
11. Focul	103
12. Zece mii de suflete	115
13. Din nou acasă	127
14. Școlile	137
15. Un om ocupat	149
16. Bunicul Moody	161
Bibliografie	168
Despre autori	169

Estul Statelor Unite ale Americii

Capitolul 1

Cine ar fi crezut?

Dwight Lyman (D.L.) Moody a deschis ușa sălii Agricultural Hall din Islington, Londra. S-a oprit să privească locul cavernos, cu marile lămpi cu gaz care șuierau deasupra capului, aruncând o nuanță aurie peste scaunele goale. În mod normal, sala era folosită pentru expoziții de cai și vite, dar nu și în seara aceea. În locul unde de obicei defilau caii și vitele, scaunele fuseseră aranjate în rânduri lungi, cât puteai vedea cu ochiul. În fața peretelui din spate se afla o platformă înaltă cu o balustradă de lemn de-a lungul părții din față și trepte pe lateral. Moody respiră adânc. În mai puțin de o oră, el urma să stea pe acea platformă și să predice în fața a mii de oameni.

Câteva luni de planificare fuseseră dedicate acestei întâlniri și celor care urmau după ea. Moody verifică să se asigure că totul era în ordine. Când fu mulțumit că toate detaliile fuseseră rezolvate, se îndreptă spre o cameră mică din spatele sălii pentru a se ruga.

O oră mai târziu, Moody a ieșit, cu Biblia în mână. Trase adânc aer în piept de câteva ori înainte de a se îndrepta spre platformă, unde un grup de lideri religioși locali și alți

demnitari erau așezați. Pe măsură ce el urca treptele spre platformă, în sală s-a așternut o liniște deplină.

Moody a pășit spre balustrada de la marginea din față a platformei și a privit spre cei adunați în sala Agricultural Hall. Încăperea care fusese goală când intrase în odaia de alături pentru a se ruga era acum arhiplină. Cumva, optsprezece mii de suflete s-au înghesuit înăuntru. Chipurile lor pline de speranță erau ațintite asupra lui Moody, care spera ca vocea lui să se audă până în cele mai îndepărtate colțuri ale sălii.

În cei aproape doi ani de predicare în Anglia, Moody vorbise în fața unor mulțimi numeroase, dar aceasta era cea mai mare audiență cu care se confruntase vreodată. A privit chipurile din sală, amintindu-și că oamenii nu erau acolo pentru a-l vedea pe el, ci pentru a-L asculta pe Dumnezeu. Moody a rostit o rugăciune în gând, cerându-I lui Dumnezeu să vorbească prin el.

Pe când își deschidea Biblia pentru a începe predica, Moody a zâmbit în sinea lui. Cine ar fi crezut că optsprezece mii de oameni vor aștepta cu atâta nerăbdare să-l audă propovăduind Evanghelia? Dacă acești oameni l-ar fi putut vedea când ceruse pentru prima dată să devină membru al Bisericii Mount Vernon din Boston! Diaconii examinatori îl respinseseră atunci, considerându-l ignorant în privința Bibliei și a credinței creștine. Cât de mult s-au schimbat lucrurile! De fapt, Moody era la fel de surprins ca oricine altcineva. Nimeni, și cu atât mai puțin Moody, nu ar fi bănuțit că el avea să ajungă evanghelist. Fără îndoială, viața lui luase niște întorsături surprinzătoare de la copilăria petrecută în Northfield, Massachusetts.

Capitolul 2

Northfield

Dwight Moody stătea mândru lângă fratele său mai mare, Luther, în școala din Northfield, Massachusetts. Pereții școlii erau din scânduri roșii. Dwight avea doar patru ani, dar o rugase pe mama sa să-l lase să meargă la școală în lunile de iarnă, iar învățătoarea i-a dat voie. În acel moment, clasa învăța să recite numele președinților Statelor Unite. Dwight recita mândru împreună cu ceilalți elevi:

— George Washington, John Adams, Thomas Jefferson, James Madison, James Monroe, John Quincy Adams, Andrew Jackson, Martin Van Buren, William Henry Harrison, John Tyler.

Dwight era mândru că își amintea numele celor zece președinți, inclusiv William Harrison, care fusese investit în funcție cu două luni înainte, în martie 1841, și murise o lună mai târziu. Învățătoarea descria orașul Washington, D.C., unde locuia președintele, dar lui Dwight îi era greu să-și imagineze locul. În primul rând, părea atât de îndepărtat. Și apoi erau bulevardele largi despre care vorbea învățătoarea, Casa Albă, unde locuia președintele, și clădirea Capitoliului, cu acoperișul în formă de

cupolă, unde se întâlneau Camera Reprezentanților și Senatul. Nu semăna cu nimic din Northfield sau din împrejurimi.

Învățătoarea le explica despre Războiul din 1812, care a durat peste doi ani. Soldații britanici au atacat Washington, D.C. în august 1814 și au jefuit orașul, arzând Casa Albă și clădirea Capitoliului.

Deodată, Dwight a auzit o voce gravă la fereastra de lângă el:

— Sunt copiii lui Ed Moody aici? Mai bine îi trimiteți acasă. Tatăl lor a murit.

Dwight s-a străduit să priceapă acele vorbe. Tatăl lui cel mare, puternic și vesel, care lucra ca pietrar, se numea Edwin Moody. Deodată, Dwight a simțit cum singura lui soră, Cornelia, îl trăgea de spatele cămășii.

— Haide, i-a spus ea cu gravitate. Mai bine mergem să vedem ce s-a întâmplat cu mama.

Cornelia a ieșit prima pe ușă, urmată de Dwight și de cei patru frați mai mari ai săi: Isaiah, George, Edwin și Luther.

Niciunul dintre cei șase copii ai familiei Moody nu au vorbit în timp ce alergau spre casă, traversând pășunea vacilor și trecând pe lângă arțarii de zahăr. Dwight ar fi vrut ca cineva să se oprească și să-i spună ce se întâmpla, dar știa că nu era bine să întrebe. Fiind al doilea cel mai tânăr membru al familiei, știa că lucrurile deveneau mai clare odată cu trecerea timpului.

Când copiii au ajuns acasă, Dwight era cu inima strânsă. Doi cai erau legați de stâlpul din față, iar o trăsură se apropia pe drum. Ușa din față era întredeschisă, iar Dwight putea auzi vocea plină de jale a mamei sale însărcinate răzbătând din interior. Fratele său mai mic, Warren, aștepta neliniștit pe verandă.

Copiii Moody nu au avut nevoie de mult timp pentru a afla ce se întâmplase. Tatăl lor venise acasă de la muncă la ora prânzului, plângându-se de dureri de stomac. Mama lor

insistase să se întindă, în timp ce ea se dusesese să-i aducă ceai. Când se întorsese, Edwin Moody, în vârstă de patruzeci și unu de ani, era prăbușit peste patul său, mort.

Dwight a încercat să-și imagineze cum era să fii mort. Luna trecută, doi dintre pisoii familiei muriseră, iar el le văzuse trupurile mici, rigide, cu ochii sticloși. Se întreba dacă așa arăta acum tatăl său.

Înmormântarea și îngroparea se topiră într-un vârtej de imagini încețoșate. Oamenii erau îmbrăcați în negru, iar rudele din Boston, pe care Dwight le întâlnea pentru prima dată, îl sărutau. Bunica lui plângea în hohote, în timp ce preotul o îndemna pe mama lui să aibă credință. Cel mai rău dintre toate era că Dwight auzea conversații șoptite care o îndemneau pe mama sa să renunțe la copii și să-i trimită să lucreze pentru fermieri care își puteau permite să-i hrănească.

— N-o s-o scoți la capăt, a auzit-o Dwight pe o vecină spunându-i mamei sale. Doamne! Pruncul tău poate să se nască dintr-o clipă în alta. Ți vine sorocul și, după cum arăți, s-ar putea să ai chiar gemeni.

Mama lui Dwight, Betsy Moody, a răspuns șoptit:

— Nu, Eunice. Îmi voi ține copiii împreună. Au dreptul la o familie. Am izbândit până aici. Vom merge înainte cu ajutorul lui Dumnezeu.

— O să ai nevoie de mai mult decât ajutorul lui Dumnezeu, Betsy, a venit răspunsul tăios al vecinei. Toate rufele tale murdare o să fie spălate în public, să le vadă toată lumea. Ține minte ce-ți spun. Creditorii soțului tău n-o să aibă îndurare. O să-ți bată la ușă după bani, și dacă nu le dai, vor goli locul ăsta de tot ce ai. Edwin s-a dus în cel mai nepotrivit moment.

Nu a durat mult până când predicția vecinei s-a împlinit. Un anume Richard Colton a venit curând după înmormântare și a jefuit proprietatea de tot ce avea valoare. A plecat cu

calul și trăsura, și apoi a trimis pe cineva să aducă vacile. A încărcat chiar și rezerva de lemn a familiei. Frații mai mari ai lui Dwight au ascuns uneltele de pietrar ale tatălui lor și au dus un vițel la un vecin, pentru ca animalul să nu fie luat. Dwight nu înțelegea de ce se întâmpla asta, cu excepția faptului că, aparent, tatăl său băuse prea mult și ipotecase casa în vremuri grele. Din fericire, Legea Văduvei din Massachusetts interzicea ca mama lor să fie dat afară din casă, deoarece era văduvă.

O lună mai târziu, Betsy a născut gemeni, un băiat pe nume Samuel și o fată pe nume Elizabeth. Gemenii aveau amândoi părul negru și ochi închiși la culoare, iar Dwight și-a dat seama că probabil vor avea aceeași constituție robustă care era caracteristică majorității copiilor Moody.

În timp ce mama lui Dwight era încă în pat, recuperându-se, un alt creditor, Ezra Purple, a venit să încaseze rata la ipotecă. Toți copiii au fost trimiși afară în timp ce Betsy și domnul Purple discutau. Dwight și frații lui au fost uimiți când Ezra a ieșit furios din casă înjurând și blestemând. Mai târziu în aceea zi, au aflat că acesta căzuse de pe cal la câteva minute după ce părăsise casa familiei Moody. Mulți dintre locuitorii orașului au considerat că acest lucru era potrivit pentru vizita atât de crudă pe care i-o făcuse doamnei Moody.

Doi unchi ai lui Dwight, frații mamei sale, Charles și Cyrus Holton, au promis să o ajute pe sora lor să plătească ipoteca casei până când aceasta își va reveni. De asemenea, au îndemnat-o pe Betsy să trimită copiii să locuiască în casele altora în schimbul cazării și mesei, dar Betsy nu a vrut să audă de asta.

Dwight nu-și putea imagina să fie luat de lângă mama sa și era recunoscător că ea se opunea cu atâta înverșunare acestei idei. Înțelegea, de asemenea, că moartea tatălui său schimbase rolul fratelui său mai mare, Isaiah, în familie. Acum, la